

KURTULUŞ GÜNÜ

GEORGE SAUNDERS

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Delili

George Saunders

Aralığın Onu adlı öykü seçkisiyle 2014 Folio Ödülü'nü kazanan George Saunders'ın bugüne kadar yayımlanmış on bir kitabı vardır. *The New Yorker*, 2002'de Saunders'ı "40 Yaşın Altındaki En İyi Yazarlar" arasında göstermiş, *Time* dergisi ise 2013'te "Dünyadaki En Etkili 100 Kişi" listesine seçmiştir. Lannan Vakfı, Amerikan Sanat ve Edebiyat Akademisi ile Guggenheim Vakfı'ndan burslar kazanan yazar, *GQ*, *Harper's* ve *The New Yorker* dergileri için yazılar yazmakta, Syracuse Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık alanında ders vermektedir. George Saunders, *Arafta* isimli ilk romanıyla 2017 Man Booker Ödülü'nü kazanmıştır.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Arafta (roman)

Aralığın Onu (öykü)

İkna Ulusu (öykü)

Pastoralya (öykü)

İçSavaşDiyarı Feci Düşüşte (öykü)

Kurtuluş Günü (öykü)

Phil'in Dehşet Verici Kısa Saltanatı (novella)

Frip'in Aşırı Israrcı Pırtlakları (resimli öykü)

Tilki 8 (resimli öykü)

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünü bitirdi. 2001 yılından beri çeviri yapan Niran Elçi, yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Bram Stoker, George Orwell, George Saunders ve Terry Pratchett, eserlerini Türkçeye kazandırdığı yazarlar arasındadır. Ayrıca *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi'ye Uçan Omler* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

KURTULUŞ GÜNÜ

© 2022, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2022, George Saunders

İlk baskı 2022 yılında, Amerika'da *Liberation Day* adı ile
Penguin Random House LLC tarafından yapılmıştır.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: George Saunders
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Ümit Mutlu
KAPAK TASARIMI: Kaan Kayhan Atik
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-625-7314-84-8
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt
ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

KURTULUŞ GÜNÜ

GEORGE SAUNDERS

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Delij

Paula'ya...

ÖYKÜLER

KURTULUŞ GÜNÜ	7
CESUR EYLEMLERİN ANNESİ	70
SEVGİ MEKTUBU	99
İŞYERİNDE BİR ŞEY	109
SERÇE	135
GULYABANI	143
ANNELER GÜNÜ	176
ELLIOT SPENCER	203
BENİM EVİM	234

KURTULUŞ GÜNÜ

Ara'nın üçüncü günü.

Bizim için çok uzun bir Ara oldu.

Bütün gün merak içindeydik; Bay U, Podyum'a ne zaman dönecek? Untermeyer ailesi (Bay U, Bayan U ve yetişkin oğulları Mike) memnun kaldı mı? Memnun kaldırsa neden? Kalmadırsa neden? Bir daha ne zaman Konuşmamız istenecek? Ne hakkında ve ne nitelikte olacak?

Hararetle merak ediyoruz. Ama ses çıkarmıyoruz. Çünkü Cezalandırılabiliriz. Diğerlerinin öfkeli bakışları altında Duvardan sökülüp Cezai Alana getirilebiliriz. (Buraya, Untermeyerlerin evinin avlusundaki barakaya.) Cezalı kişi küreklerin arasında, karanlıkta oturur. "Konuşabilir." Ama dramatik Konuşamaz. Nasıl Konuşabilir ki zaten? Konuşmanın getirdiği heyecanı yaşamak için Konuşma Duvarında Mihlanmış olmak gerekir.

Aksi hâlde, bu şekilde konuşur.

Şu anda sizinle konuştuğum gibi.

Sade, yavan, en ufak güzellik kırıntısından yoksun sözlerle.

Bay U'nun koridorda yaklaştığında duyunca meraklanıyoruz: Bu gece Misafir geliyor olabilir mi?

Hayır. Kısa sürede, yalnızca Prova olduğunu öğreniyoruz. Bay U'nun niyeti doğaçlama yapmak.

“Ted neredesin, ne yapıyorsun?” diye soruyor Bayan U öfkeyle, evin başka bir yerinden.

“Dinleme Odasındayım,” diyor Bay U, “Doğaçlama yapıyorum.”

“Ah! Tanrı aşkına,” diyor Bayan U.

Bay U'nun Dürtü göndermesi ama Dürtünün henüz tam olarak ulaşmamış olması özel bir duygu. Craig, Lauren ve ben, Cezayı göze alarak kendi aramızda konuştuğumuz nadir zamanlarda bunu düş-öncesi veya dejavu olarak tarif ettik. Dürtü tüm kuvvetiyle sizi etkisi altına almışken, işte o zaman, siz niyetlenmeden geliverir kelimeler. Ama yine de Dürtü yüzünden kelimeler, tabiri caizse sel gibi, sizi temel alarak, seçilen Konu etrafında biçimlenerek içinizden taşar. Öyle ki, mesela Bay U, Denizcilik konusunu tuşlamışsa, ilk konuşmacı olarak seçtiği kişi aniden Denizcilik hakkında kendine düşen role uygun şeyler söylemeye başlar; ama Mıhlanmadan konuşsa, söyleyeceğinden çok daha sürükleyici şekilde yapar bunu. Mesela, Bay U Doğaçlama yaparken hepimizin aynı anda Denizcilikle ilgili şeyler Konuşmasını seçebilir ve her birimiz, fısıldayarak veya çok yüksek sesle, sağdan sola Kayarak (mevcut Sıralama uyarınca Craig'den Lauren'a, ondan bana), sırayla Denizcilik konusuna kendi bakış açımızı katarak Konuşuruz.

Bu gece düş-öncesi/dejavu duygusunu hissediyorum ve sonra, *En son vuran dalgayla eğrilmiş ana güvertenin kaygan enginliklerinde*, diye bağırırken buluyorum kendimi, *çeşit çeşit aksanlar ve lehçelerle yükselen eksiksiz bir Babil lisanları korosu arasında, emekçi eller yağmurdan kayganlaşmış serenleri kavrayıp bırakırken, yağmurun çaprazlama dövdüğü güvertenin kararmış tahtalarında, küften yeşermiş kıvranan kadim halatların üzerinde çizmeli*

ayaklar, çözülmek üzere bir düğümle veya kabloyla ilgilenmeye koşaradım seğirtirken, her bir delikanlı fırtınadan canlı mı çıkacak yoksa hayatı klostrifobik şekilde boğulmayla son bularak derinlere gömülüp denizin ıslak derinliklerinde sayısız dokunaçlı derin deniz yaratıklarının...

Ben daha Konuşmayı bitirmeden Craig ve Lauren'ın acıma ve merhamet dolu bakışlarının farkına varıyorum; bakışlarıyla sanki şöyle diyorlar: Ne dediğini tam olarak anlamasak da, aferin Jeremy, iyi Konuştun, Denizcilik hakkında Konuşmak için elinden gelenin en iyisini yaptığın açık; sonuç muğlak, anlaması zorsa olsa da... bu, Uzunluk ayarını abarttığı için asıl Bay U'nun suçu.

Beni çok haşın yargılamaya cesaret edemezler.

Çünkü birazdan onların Dürtüsü gelecek.

Molada Mıhlanmış hâlde dinleniyoruz. Mevcut Pozumuz: kollar ve bacaklar çaprazlama, iyice açılmış, her birimiz biraz farklı açıda yan yatmışız.

Yıldızlar gibi ya da çok yükseklerden düşen üç kişi gibi.

Bay U bira ve cipsle dönüyor.

“Bence,” diyor, “Şehir... bir şehir manzarası. Ne düşünüyorsunuz?”

Gösteri harici Konuşmak her daim Cezaya tabi olduğundan başımızı sallayarak yanıtlamakla yetiniyoruz: Elbette, evet, Şehir kulağa güzel geliyor.

Kontrol Panosu, Bay U'nun pek çok Konuşma tınısı üretmesine izin veriyor. Benim şimdi Konuşmaya başladığım konu (bir kez daha, ilk beni seçtiğini mutlulukla fark ediyorum) yalnızca Şehir değil. Şehir, artı Hüzün, artı Yaz; baskın renkler yeşil-mavi; geniş bir ırmağın K/G yakalarına kadar serilmiş bir Şehir. Kısa, canlı cümlelerle Konuşuyorum. Benden sonra gelen Lauren da ırmağı

kapsayan, K/G yönlerinde uzanan bir Şehri konu alıyor; artı Açlık, Yağmur ve Coşku. Onun Rolü tamamen tek bir uzun cümleden oluşuyor. Craig'inki ise uzunlu kısalı cümlelerden, D/B yönlerinde uzanan bir Şehirden, beyaz, Kış –ırmak yok– ve kedilerden oluşuyor. Sırasının sonuna doğru uyaklı Konuşuyor; daha doğrusu uyaklı cümlelerle Konuşmaya çalışıyor ve aynı zamanda Beşli Ölçü (!) kullanıyor. Ya da kullanmaya çalışıyor. Bay U onu bu şekilde Konuşturmaya çalışıyor.

Finalde, üçümüz aynı anda kendi Şehirlerimiz hakkında Konuşuyoruz. Bay U bizi Kreşendoya ayarlıyor, öyle ki daha sonra üçümüzün de boğazı feci acıyacak; Bay U sonunda o kadar enerjik Konuşmaya zorluyor bizi.

Bay U, Kayıt da alıyor. Bize bir kısmını dinletiyor. Memnun kalmış. Bu yüzden biz de memnunuz. Kim memnun olmazdı ki? Herhâlde Bayan U olmazdı. Bay U onu içeri çağırıp Kaydın bir kısmını alıyor.

“Bu, sadece gürültüden ibaret Ted,” diyor Bayan U ve dışarı çıkıyor.

Bay U’yu dikkatle izliyoruz. Sinirlendi mi? Öyle görünüyor. Ama o bize hâlâ inanıyor. Gülümsemesine bakarak bunu anlayabiliyoruz. Gülümsemesi şöyle diyor: Bizim ürettiğimiz parçalardan herhangi birini beğendiği oldu mu ki zaten?

Biz de ona gülümsüyoruz: Henüz değil.

Bay U portatif merdivene tırmanarak her birimizin ağzına birer boğaz pastili atıyor. Hizmetçi Jean sopalara bağlanmış üç ıslak süngerle içeri giriyor, bununla dudaklarımızı ıslatıyor ve sonra Akşam Yemeği zamanı geliyor. Jean kocaman Yemek Karışımı kavanozundan çıkan üç başlı Ana Besleme Borusuna Kişisel Beslenme Borularımızı bağlayarak bizi Besliyor.

Sonra, biz Yemek Yerken kenara çekilip kitabımı okuyor.

Boğazımız paralanmış olsa da sevinçliyiz; Ara sona erdi.

Bir kez daha faydalı hissediyoruz, yaratıcı hissediyoruz, ekibin parçası olduğumuzu hissediyoruz.

Gecenin geç saatlerinde kapı gıcırıyor. Pijamasıyla Bayan U içeri giriyor. Her zamanki gibi doğrudan bana geliyor.

“Jeremy,” diye fısıldıyor, “uyanık mısınız? Rahatsız etmek istemem ama...”

“Uyanığım,” diye fısıldıyorum.

Ses çıkarmamak için Podyumu tekerlekleri üzerinde yavaşça sürerek düzgünce yerleştiriyor. Standına takılmış mikrofonu dudaklarıma yaklaştırıyor ve diğerlerini rahatsız etmemek amacıyla ve Bay U duymasın diye kulaklık takıyor. Önümde yere oturuyor, arkasına ve yukarı uzanıyor, sonra Kontrol Panosunda Başlat tuşuna basıyor.

Bu geceki seçimi Kırsal ve Kadim; Kaçış tınıları da içeriyor.

Mikrofona Konuşmaya (daha doğrusu, Bayan U’nun yaptığı Ayarlar uyarınca Fısıldamaya) başlıyorum. Bayan U’nun güzelliğinden bahsediyorum. İtalya’da dingin bir gölün kıyısında buluşuyoruz; basit, nesnel cümleler kullanıyorum çünkü çiftçiyiz biz. Bir gün birlikte kaçıp gideceğimize söz verdiğim uzak tepeleri anlatıyorum. Sonra yine Güzelliğine dönüyorum; çok yüksek Ayrıntı düzeyinde Konuşuyorum ve onun Güzelliğini (kalçalarını, göğüslerini, sabahın ilk ışıklarında omuzlarına dökülen saçlarını, bayram günlerinde tüm köyün etrafında toplandığı masanın ardından onu görmenin bana neler hissettirdiğini) tarif ederken tahrik oluyorum. O da öyle ama aynı zamanda –bu şekilde ifade etmeme izin verilebilirse elbette– ona âşık oluyorum, onun da bana âşık olmaya başladığı gibi; öyle inanıyorum ama onun ailesi, onun çiftçi ailesi böyle bir aşka sıcak bakmıyor çünkü o, kendini beğenmiş angutun

tekiyle, yani köyün en zengin ailesinin oğluyla nişanlı ve biz el ele o aileye ait (uzaktaki değirmen de onların) koyun sürüsünün içinden geçerken, Bayan U bana yaslanarak, ne onu ne de koyunlarını, yalnız ve yalnız beni istediğini anlatıyor (bütün bunları mikrofona Fısıldıyorum).

Bu gece yeni bir Unsur var: Fırtına yaklaşıyor. Kısa sürede sırlıklam oluyoruz, ceketimi çıkarıp onun zayıf omuzlarına doluyorum. Fırtına, Bayan U'nun seçimi; yaptığı Ayarlardan ileri geliyor, yani Kırsalın bir ögesi. Ama ceket dolama bana ait; bunu söylüyorum ve onu, yani önümde bağdaş kurup oturmuş olan gerçek Bayan U'yu memnun ettiğini görüyorum.

Sonra bir çağlayanın altında, aslında kenarında sevişiyoruz ve bunu güzelce tasvir ediyorum; ben Mıhlanmış vaziyetteyim, dolaşısıyla kendi kendime dokunamasam da Bayan U Mıhlanmamış durumda ve kendi kendine dokunabiliyor ve dokunuyor da.

Kendini, çoğu zaman olduğu gibi, bu şekilde rahatlattıktan sonra Bayan U'nun ayağa kalkıp beni de rahatlatmayı akıl edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Ama bunu yapmıyor. Aklına bile gelmemiş gibi görünüyor. Asla gelmez. Şimdiye dek asla gelmedi.

Ki bu da en iyisi muhtemelen, diye düşünüyorum tahrik duygusu geçtikten sonra.

Bayan U aniden ayağa kalkıyor, kulaklıklarını çıkarıyor ve pişman olmuş gibi sert hareketlerle Kontrol Podyumunu eski yerine sürükleyip Kadranları eski hâline getiriyor. Lauren'a ve sonra Craig'e yaklaşıyor, cep telefonunun zayıf ışığını onlara tutarak biraz önce olan bitenler sırasında uyanık olup olmadıklarına bakıyor. Her zamanki gibi, olmadıkları sonucuna varıyor. Bazen gerçekten uyanık olmuyorlar. (Bütün gün Mıhlanmış hâlde kıpırtısız kalsak da, çelişkili şekilde geceleri hep bitkin oluyoruz.) Aslında uyanık

oldukları seferlerde, Bayan U cep telefonuyla yaklaşırken, onun en ufak tedirginlik hissetmesini istemediklerinden, hemen uyur numarası yapıyorlar.

Bunca sene boyunca Bayan U bir kez bile gidip Craig'in önünde oturmadı. Yalnızca benim önümde oturdu. Son zamanlarda benim önümde daha sık ve daha uzun oturmaya başladı, öyle ki bazen, eskiden pencere olarak kullanıldığına inandığımız, şimdiyse tah-talarla kapatılmış ama çok da iyi kapatılmamış yerden sızan sarı ışık, şafağın loş habercisi gibi kucağına düşüyor ve Bayan U bazen, "Yok artık, ne çabuk sabah oldu!" diye mırıldanarak ayağa fırlıyor.

Bayan U, fikrimce bana âşık oluyor. Ben de ona âşık oluyorum. Ne kadar Güzel olduğu konusunda ilk Konuşmaya başladığımda, evet, bu daha ziyade Ayarlar yüzündendi. Ayarlar şöyle diyordu: Jeremy, bana bakarak Güzelliğim hakkında Konuş. Aynı zaman-da, Ayrıntıları her zaman yükseğe ayarlıyordu. Onun Güzelliği hakkında bu kadar sık, bu kadar Ayrıntılı konuşmak, bunu benim için gerçek kıldı; o Güzelliği fark etmeme yol açtı. (Gerçekten de çok Güzeldir.) Ona Güzelliğinden daha büyük şevkle bahsetmeye başladığımda (gerçekten de daha büyük şevk *hissediyordum* çünkü Güzelliğini daha Ayrıntılı fark ediyordum, dolayısıyla daha büyük hassasiyetle Konuşuyordum) o da, oturduğu yerde, gittikçe sıklaşan şekilde, yüzünde belli, yumuşak bir ifadeyle bakmaya başladı; tahrik olmuş bir ifadeyle, evet, ama aynı zamanda âşık bir ifadeyle. Ben öyle olduğuna inanıyorum.

Bayan U benimle nadiren konuşuyor. İçinden geçeni bilmiyorum. Bana âşık hissediyor mu? Mesela ben onunla Konuşmazken? Ya da evin başka yerinde, düşüncelere dalmış vaziyette normal gününü yaşarken?

Bilemiyorum.

Ama ben Dürtünün etkisiyle, yüksek Ayrıntı düzeyinde onun Güzelliği hakkında Konuşurken ve o başını kaldırmış, bana âşıkane bakarken, hayatım boyunca Bayan U kadar muhteşem Güzelliğe sahip başka kimseyi görmediğimi düşünüyorum.

Bu duygu geçiyor mu? Geçiyor.

Ama bir anlamda da geçmiyor.

Söylemeye çalıştığım şu: Bugünlerde sürekli onu düşünüyorum ve onun hakkında Konuşmazken ve hatta o, yakınlarda bile değilken, ona hâlâ âşık olduğumu hissediyorum.

Sabah Bay U başını içeri uzatıyor.

“Bu gece Misafir var,” diyor, “Şehir temasını yapacağız.”

Demek uzun ve endişe dolu bir gün olacak. Gerçekten Prova yapmak isterdik. Ama Bay U İşe gitmek zorunda. Hazırlanmak için ben bütün gün Şehir hakkında düşünüyorum. Bir kez başladıktan sonra iş daha çok bize kalıyor. Konuşmamız hararetli ve Dürtü sayesinde daha güzel, evet, Ayarlarla biçimlendirilmiş ama yine de, nihayetinde daha ziyade bize kalıyor, bana, Craig’e ve Lauren’a. Ve konuşmamızın güzelliği, eğer söylememe izin varsa, denk değil ve örneğin, içimizden birinin diğerlerinden daha iyi (daha azametli, daha sürükleyici) Konuşmasının sebebi kısmen (ama yalnızca kısmen) hazırlık yapmamız. Aynı zamanda içsel bir şey var: Yetenek denebilir buna.

Bu bir yarış değil. Ama aynı zamanda bu bir yarış.

Öğrendiğim şey, Konuşmadan önce kafamın içinde Konuyla ne kadar uzun süre yaşarsam, başladıktan sonra akışımın o kadar iyi olduğu.

Bay U buna “akışı hazırlamak” diyor.

Bütün günü akışı hazırlayarak geçiriyor, Şehrim hakkında düşünerek onu daha iyi tanıyorum.

Hüzünlü bir Şehir, evet, çünkü Ayar öyle diyor ama Şehrin daha

canlı bir mahallesi olduğunu hayal ediyorum: Ancak kanıyla ulaşılabilen küçük bir adada (halka açık rıhtımda küçük bir kano filosu bekliyor) Şehrin her türlü kutlaması yapılıyor.

Kanolar ne renk? Kürekçileri var mı? Kürekçiler kanoları koyda, kutlama adasına götürürken ırmak ne yönde akıyor? Orada kutlamak yaparak bir geceliğine olsun hüznlerini geride bırakmak için dişlerinden tırnaklarından artırıp para biriktirmiş işçilerin ve esnafın yüzlerini aydınlatan havai fişekler var mı? Hayalimde, havai fişeklerin ışıltısı ırmağın, adanın içlerine doğru sokulmuş dar girintilerinde hafif hafif dalgalanan sığ suların yüzeyinde kıpır kıpır yansıyor ve kıyı boyunca minik lambaların aydınlattığı turuncukahverengi kafeler sıralanmış. Lambalar en ufak yelde sallanıyor; her gece kafelerin içi kısa süreliğine sevinçle dolarak rahatlayan kişilerin kahkahalarıyla çınlıyor.

Lauren ve Craig uyuklarken ben bu şekilde bütün gün, akışımı hazırlıyorum.

Lauren uyanıyor ve Jeremy, Dur bir dakika, yoksa akışını mı hazırlıyorsun, dercesine bakıyor.

Ben de, Evet, öyle. Sorun mu var, dercesine bakıyorum.

Lauren ile Craig benim tuhaf ve aşırı hassas olduğumu düşünüyor. Ayarların etkisine onlardan daha büyük şevkle kapılıyorum, orası doğru. Her zaman böyle olagelmiştir. Eh, işimi çok seviyorum. Her zaman daha fazlasını hissetmeyi, böylece daha büyük zevkle Konuşmayı, Dinleyicilerimde daha derin duygu ve ilgi uyandırmayı hedefliyorum.

Üçümüz arasında beni benzersiz kılanın bu olduğunu düşünüyorum.

Saat beş civarında Bay U, İşten eve geliyor. İş için giydiği takım elbiseyi çıkarmadan Dinleme Odasına giriyor ve İşyerinde ilham

geldiğini bildiriyor, yeni Dizilimi açıklıyor: Solda, yerden üç metre yüksekte ben; Lauren ortada ve yerden altı metre yüksekte; Craig sağda ve yerden dokuz metre yüksekte. Böylece üç noktalı, yükselen bir çizgi oluşturacağız. Aynı zamanda bize, Şehir temasına uygun yeni bir Poz verilecek. Her birimiz dik duruyoruz ve gözlerimizi gölgeleyip birazdan hakkında Konuşmaya başlayacağımız uzak Şehirlere bakıyormuş gibi yapacağız.

Pozlar Arasında Yapılması Gereken Gerinme Hareketlerini yaptırmak üzere Jed Dillon geliyor. Ya da onun deyişle, “Hepinizi Germek için.”

X pozunda geçen dokuz günden sonra Gerinmek, hayal edilebileceği gibi, hem iyi hem kötü.

Sonra Şehir sakinleri kostümlerini giydiriyor bize; Craig ve bana smokin, Lauren’a uzun, dökümlü bir elbise.

Yetişkin oğul Mike portatif merdiven, iskele ve tekrar Mıhlanın üzerinde duracağımız kauçuk minderli Platformları getiriyor. Pozisyon aldıktan sonra her birimiz kafamızı Fahey Çanağına yaslayarak, üç Fahey çatalının nazikçe ensemizdeki Fahey alıcılara girmesini sağlıyoruz.

Sonra sistem test ediliyor. Bay U her birimizden alfabe aşırı hızlı, sonra aşırı yavaş saymamızı istiyor.

Ve hazırız.

Ana Yaşam Alanında Açık Büfenin tadını çıkararak Misafirlerin uğultusunu dinleyerek tedirgin tedirgin bekliyoruz.

Süzülürcesine içeri giriyorlar, bize nazikçe gülümsüyorlar ve daha önce yetişkin oğul Mike’ın surat asarak dizdiği katlanır sandalyelere yerleşiyorlar. Bay U, Performanslar için giydiği blazer ceketle, canlı hareketlerle geliyor ve Podyuma çıkıyor. Bayan U odanın arkasındaki yerini alıyor; Ceza almayı ve Performans bite-

KURTULUŞ GÜNÜ

GEORGE SAUNDERS

Dünya haşin bir yerdi. Fazla haşin. Bir hata yapıyordunuz ve sonra hayatınız boyunca bedelini ödüyordunuz.

Time'ın İngilizce yazar "en iyi öykücü" olarak nitelendirdiği George Saunders, uzun süredir beklenen yeni öykü seçkisi *Kurtuluş Günü*'nde güç, etik, adalet, birlikte yaşam ve özgürleşme konularını odağına alıyor.

Saunders ekonomik, ruhsal ve fiziksel anlamda kendi yarattığımız hapishaneleri, kapitalizmin tuzaklarını, sıkışmışlık ve inkâr hâlini yer yer absürt bir mizahla hicvediyor. Tekrarlar, iç monologlar ve yeni biçimsel denemeleriyle öykünün olanaklarını zorluyor.

Dokuz sarsıcı öykünün yer aldığı kitap, dünyayı tıpkı Saunders gibi cömert ve net bir algıyla görmemizi sağlıyor.

Delidolu

delidolu.com.tr

f t i delidolukitap
Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-84-8

9 786257 314848